

———— Michal Habaj

SORS

A tájat, ahol születél,
két folyó szeli át:

a Léthé
és
a Mnemoszüné.

Az első hozzám vezet téged,
a másik hozzád.

Ám egyik sem
tükröz vissza mást,
csak amit
magukból
a felszínre vetnek.

A PILLANAT

A tegnapi nap
felkészületlenül ért.
A mai nap rég lejárt.
Támolyogva járod az utcákat,
mintha kutya mart volna beléd,
rég nem tudod,
mit jelenthet ez.
Nem tudod.
Nem emlékszel.
Nem sejtéd.
Az emlékezet helyét
elfoglalta a történelem.
Minden oldalról
rád rontanak

az utcák,
a tenger
ölelésébe hátrálsz,
megbénít
a mélység csendes falánksága.
Egy szálloda – talán ott
lakom, mondod.
De csak a kutyák
értik,
mért vagy
otthontalan.
S még a nők,
akikről nincs idő
írnod, de a testük
körbemossa
elméd,
akár a falánk tenger,
az otthontalan.
Nincs hova visszatérned.
Fordulj be az első utcán
balra,
és ne érkezz meg sehova.

TŰNŐDÉS

Egyetlen visszatérés sem pótolja a megérkezést.

A saját lépteit figyeli,
melyek – akár a szárnycsapások –
előbb tűnnek a semmibe, mintsem olvasni tudna belőlük.

Egyedül marad,
az üres táj fölé hajolva.

Ki vagyok,
kérdi, de hiába,
hisz nincs már.

TÓTH LÁSZLÓ fordításai